

Sygn. akt IV Ka 876/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 r.

sprawy **R. B.**

syna B. i B. z domu M. (...) roku w Ś. z art. 229§ 1 kk, art. 238 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcy

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 25 sierpnia 2015 r. sygnatura akt II K 568/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie III dyspozycji;
2. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I dyspozycji, a dotyczące skazania za występki z art. 229 § 1 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. postępowanie przeciwko oskarżonemu o ten czyn umarza, zaliczając wydatki w tej części na rachunek Skarbu Państwa;

I. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. F. G.z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 876/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko R. B. oskarżając go o to, że:

I. w dniu 10 stycznia 2014 roku w Ś., województwie (...), na terenie Aresztu Śledczego w Ś. udzielił korzyści majątkowej w kwocie 100 zł funkcjonariuszowi Służby Więziennej st. sierż. P. W. w związku z pełnieniem tej funkcji

tj. o czyn z art. 229 §1 kk

II. w okresie od 21 marca 2014 roku do 26 marca 2014 roku we W. i Ś., województwie (...) zawiadomił o niepopelnionym przestępstwie przez skierowanie pisma z dnia 18 marca 2014 roku do Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu informującego, iż posiada wiedzę o morderstwie i zakopaniu zwłok, którego był świadkiem, które wpłynęło do tej Prokuratury w dniu 21 marca 2014 roku a następnie zostało przekazane do Prokuratury Okręgowej w Świdnicy w dniu 25 marca 2014 roku i do Prokuratury Rejonowej w Świdnicy w dniu 26 marca 2014 roku, w związku z którym to pismem organy ścigania podjęły zbędne czynności, albowiem pismem z dnia 14 kwietnia 2014 roku kierowanym do Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. oraz osobiście w dniu 17 kwietnia 2014 roku R. B. poinformował oficerów CBS, iż pismo zawierało nieprawdziwą treść

tj. o czyn z art. 238 kk

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2015 roku (sygnatura akt II K 568/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy

I. oskarżonego R. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku tj. występku z art. 229 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego R. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. występku z art. 238 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego R. B. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności,

IV. nakazał wypłatę ze Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Z. F.. G. kwoty 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu,

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym z opłaty, zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych co do czynu:

1. I – go wobec uznania wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne co do zamiaru i celu w jakim to w dniu 10.01.2014 roku przekazał on P. W. kwotę 100 zł poprzez niesłuszne wnioskowanie, iż zamiarem oskarżonego było przekupstwo funkcjonariusza S. W. a nie zaprowadzenie go kantyny i zakup znaczków sądowych, przy czym odmienna treść zeznań P. W. nie jest poparta żadnymi innymi bezpośrednimi dowodami,

2. II – go wobec odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w których to ujawnił, że przyczyna dla której skierował pismo z dnia 18.3.2014 roku do Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu co do swej wiedzy o morderstwie i zakopaniu zwłok czego był świadkiem, było zwrócenie przez organy ścigania zainteresowania jego sytuacją i złym traktowaniem o czym powiadomił w swoich pismach z dnia 14.04.2014 i 17.04.2014 r. organy ścigania

a podnosząc wskazane zarzuty wniośł o zmianę zaskarżonego roku przez uniewinnienie oskarżonego od obu czynów, zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego na rzecz adw. Z. F. G. kosztów obrony za II instancję, wobec nie opłacenia ich nawet w części.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony zaskarżając wyrok w całości, zarzucając na mocy art. 438 pkt 1-4 kpk:

„obrazę prawa materialnego art. 1 § 2 i 3 kk, art. 3 kk w zw. z art. 53 § 1 i 2 kk, art. 21 § 1 kk, art. 25 § 4 kk, art. 29 kk, art. 115 § 2 kk, obrazę przepisów postępowania art. 2 § 1 i 2 kk, 4, 5, 6, 7, 410 i art. 297 § 1 pkt 1, 5 § 2 kpk w tym błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a co miało wpływ niewątpliwy na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów i faktów na całym etapie w postępowaniu dowodowym od gromadzenia aż do oceny i wysuwania z nich wniosków już na etapie postępowania przygotowawczego wbrew obowiązkom z urzędu i zadania postępowania przygotowawczego te uchybienia przeniosły się do postępowania sądowego i nie zostały konwalidowane ani uzupełnione.”

Dlatego też wyrok, jak stwierdza skarżący jest krzywdząco niesprawiedliwy przez niesłuszne przypisanie czynu z art. 229 § 1 kk i art. 238 kk.

Podnosząc powyższe wniośł o zmianę wyroku co do czynu z art. 238 kk i odstąpienie od wymierzenia kary pozbawienia wolności i orzeczenie grzywny w kwocie 3000 zł ewentualnie o uniewinnienie.

Natomiast co do czynu z art. 229 § 1 kk skarżący wniośł o uchylenie wyroku i uniewinnienie go od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu Sądowi równorzędnemu cyt. „z uwagi na szczególne okoliczności uzasadniające przekazanie sprawy ze względu na dobro Wymiaru Sprawiedliwości” oraz wniośł o „sprawdzenie tych okoliczności w trybie art. 97 kpk z akt II ko 1676/15, II K 21/09, II K 480/06, II K 820/06, III K 120/06, III K 222/06, III ko 89/14, I C 1366/14, I C 1689/14

a podnosząc wskazane zarzuty wniośł o „przeprowadzenie przez Sąd Odwoławczy o dokonanie odmiennej oceny dowodów i faktów które powinny zmierzać do nowych ustaleń prawdziwych w tym przeprowadzonych i nieprzeprowadzonych przez Sąd I instancji. Przeprowadzenie dowodu pozwoli na prawdziwe ustalenia w konsekwencji na sprawiedliwe orzeczenie końcowe”.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna wydanego wyroku zainicjowana wywiedzionymi w sprawie apelacjami obrońcy oskarżonego R. B. oraz apelacją osobistą oskarżonego wykazała, iż konieczna stała się częściowa zmiana zaskarżonego orzeczenia.

Rozpoznając apelację wywiedzioną przez oskarżonego stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do zasadnego podnoszenia zarzutu naruszenia przepisów postępowania wskazanych w apelacji tj. art. 2, 4, 5, 6, 7, 410 i art. 297 § 1 pkt 1, 5 § 2 kpk.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić należy, iż sąd rejonowy przeprowadził przewód sądowy w sposób staranny a następnie zgromadzony materiał dowodowy wnikliwie i rzetelnie przeanalizował mając na uwadze (zgodnie z wyrażoną w art. 4 kpk zasadą obiektywizmu) okoliczności przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść tego oskarżonego. Przeprowadzona przez sąd orzekający ocena materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad określonych w art. 4, 5, 7, 410 kpk jest zgodna z zasadami wiedzy jak i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów natury faktycznej czy też logicznej. Przystępując do oceny wyrażonego w apelacji stanowiska jakoby w sprawie niniejszej sąd orzekający naruszył art. 2 kpk zasygnalizować należy, że w § 1 tego artykułu wskazane zostały cele postępowania przygotowawczego. W § 2 art. 2 kpk określona została natomiast zasada prawdy materialnej, przepis ten nie może stanowić samoistnej podstawy apelacji. Chybiony jest również podniesiony we wniesionym środku odwoławczym zarzut obrazy art. 4 kpk. W przywołanym przepisie sformułowana została ogólna zasada, skierowana do organów prowadzących postępowanie, aby badały i uwzględniały okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i

na niekorzyść oskarżonego, przestrzeganie tej zasady gwarantowane jest szczegółowymi przepisami procedury karnej. Dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia zasady obiektywizmu koniecznym pozostaje zatem wykazanie przez skarżącego, iż w danej sprawie doszło do naruszenia przez sąd orzekający szczegółowych przepisów nakazujących lub zakazujących dokonywania pewnych czynności gwarantujących przestrzeganie tej zasady. Powyższego wymogu autor apelacji jednakże nie spełnił.

W sprawie tej brak jest ponadto podstaw do zasadnego formułowania zarzutu naruszenia art. 410 kpk. Stosownie do wskazanego przepisu podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wyrokując sąd zgodnie zatem z wymogami wskazanymi w przywołanym przepisie nie może oprzeć się na dowodach nie ujawnionych na rozprawie głównej czy też jedynie na części ujawnionych w sprawie dowodów albowiem wydanie wyroku winno być wynikiem analizy całokształtu okoliczności sprawy. W sprawie niniejszej tak właśnie postąpił sąd rejonowy, bo wyrokując poddał analizie oraz rozważył całokształt materiału dowodowego. Dokonanie zaś oceny zgromadzonych dowodów nie stanowi naruszenia wskazanego przepisu. Nadmienić nadto należy, iż wskazując na powyższy przepis jako naruszony przez sąd orzekający oraz czyniąc ogólne uwagi w uzasadnieniu apelacji, iż określone dowody nie zostały w sprawie tej rozważone skarżący nie precyzuje jakie dokładnie dowody sąd rejonowy miał pominąć, czy też aby swoje ustalenia oparł na dowodach nieujawnionych. Nadmienić przy tym w tym miejscu należy, rozpatrując podniesiony zarzut, iż jak wskazuje się w praktyce orzeczniczej przepis art. 410 kpk o powinności uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zatem czynić skutecznego zarzutu obraży tego przepisu, w sytuacji gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli sąd je należycie rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 marca 2013 roku II AKa 2013). Nie można nadto uznać za zasadne tez o naruszeniu art. 279 kpk - godzi się w tym miejscu zauważyć, iż w przepisie tym określone zostały cele postępowania przygotowawczego.

Nie można nadto podzielić również poglądu skarżącego jakoby w toku prowadzonego postępowania zostało naruszone prawo oskarżonego do obrony. Analiza akt niniejszej sprawy wskazuje jednoznacznie, że w toku postępowania przygotowawczego Sąd Rejonowy w Świdnicy zarządzeniem z dnia 30.05.2014 roku wyznaczył R. B. obrońcą z urzędu w osobie adwokata M. R., zarządzenie to uchylone zostało w dniu 17.06.2014 roku. R. B. w toku dalszego prowadzonego w sprawie postępowania przygotowawczego występował z obrońcą adw. D. J., który był obecny w czynnościach procesowych prowadzonych w dniu 27 czerwca 2014 roku w sprawie z udziałem wymienionego oskarżonego. Uwzględniając wniosek o zmianę obrońcy sąd rejonowy w toku postępowania sądowego zarządzeniem z dnia 29.07.2015 roku po uchyleniu wyznaczonego dla oskarżonego obrońcy z urzędu w osobie adw. D. J. wyznaczył temu oskarżonemu innego obrońcę w osobie adw. Z.F. G.. Wyznaczony obrońca brał udział w rozprawie głównej w dniu 18 sierpnia 2015 roku. Rozważając powyższe zwrócić ponadto należy także uwagę, iż w toku postępowania sądowego biorąc udział w różnych terminach rozpraw oskarżony, przedstawiał swoją linię obrony i własne stanowisko. Autor apelacji w uzasadnieniu środka odwoławczego odwołuje się do kwestii, iż w sprawie tej nie zabezpieczono nagrania z monitoringu Aresztu Śledczego w Ś., co jak zdaje się wywodzić skarżący mogło mieć wpływ, skutkować naruszeniem prawa do obrony oskarżonego. Analizując przedstawione w apelacji wywody zauważyć jednakże należy, iż w sprawie tej brak jest podstaw do uznania, że niemożność uzyskania powyższego nagrania wynikała z innych względów niż kwestie techniczne. Nadmienić w tym miejscu należy, iż zapis z danego okresu czasu znajdujący się na taśmach monitoringu jest automatycznie nadpisywany, brak takiego nagrania w rzeczywisty sposób nie pozbawił oskarżonego możliwości skutecznej obrony.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut, jakoby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 5 kpk. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić należy, iż w sprawie niniejszej nic nie wskazuje bowiem na to aby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia określonej w art. 5 § 1 kpk zasady domniemania niewinności. Merytorycznych argumentów na poparcie takiego zarzutu nie przedstawił również skarżący. Ponadto zaznaczyć także w tym miejscu należy, iż unormowana w art. 5 § 2 kpk zasada in dubio pro reo ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy nie można było wyjaśnić występujących w sprawie wątpliwości, które to wątpliwości muszą mieć obiektywne uwarunkowania

oraz zostać stwierdzone przez sąd. Wyrażona w tym przepisie zasada nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów taka natomiast sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na dokonanie stanowczych ustaleń odnośnie zarzucanych oskarżonemu czynów i we wskazanym zakresie brak jest wątpliwości.

Niezasadne jest ponadto wyrażone w apelacji stanowisko jakoby sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk. Podnosząc zarzut naruszenia tego przepisu skarżący winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd w kontekście zasad prawidłowego rozumowania a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zebrany materiał dowodowy, tymczasem skarżący w przedstawionych w uzasadnieniu apelacji wywodach dokonał w istocie polemiki z dokonaną przez sąd orzekający oceną całokształtu materiału dowodowego, bez wskazania racjonalnych, merytorycznych argumentów które mogłyby tę ocenę podważyć prezentując przy tym własną, subiektywną ocenę materiału dowodowego. Teza o bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom świadka P. W. nie jest zasadna. Sąd Rejonowy dokonał analizy zeznań złożonych przez wymienionego świadka i w przekonujący, logiczny sposób przedstawił powody, względny dla których zeznaniom tym przyznał walor wiarygodności. W tym miejscu zauważyć jedynie należy, iż w swojej relacji świadek wskazał kiedy przedmiotowe zdarzenie do którego doszło na terenie Aresztu Śledczego w Ś. miało miejsce, okoliczności tego zajścia w tym między innymi - wskazując nadto na kwotę pieniędzy jaką posiadał przy sobie wówczas oskarżony a co harmonizuje z wypowiedziami świadka F. R. który odebrał następnie od wymienionego skazanego, po uzyskaniu informacji o zaistniałym zdarzeniu dokładnie taką sumę środków finansowych - oraz uczestniczące w nim osoby. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż jak wynika z regulaminu i co niewątpliwie znane było oskarżonemu R. B. osadzeni nie mogli posiadać przy sobie środków pieniężnych i na co zasadnie zwrócił uwagę sąd rejonowy, wniesienie przez skazanego środków pieniężnych do zakładu karnego z pominięciem depozytu jest zakazane (art. 113 kodeksu karnego wykonawczego). Oskarżonemu znane były niewątpliwie zasady określające tryb dokonywania przez osadzonych zakupów w kantynie. Teza prezentowana przez oskarżonego w toku prowadzonego postępowania, iż kwota ta miała zostać przeznaczona na zakup znaczków trafnie została uznana za linię obrony wymienionego.

Całkowicie chybione okazały się ponadto przedstawione w apelacji wywody w których skarżący wyrażał potrzebę, konieczność powołania biegłego celem ustalenia „wiarygodności stron postępowania”. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż ocena wiarygodności zgromadzonych dowodów (w tym także informacji przekazywanych, relacjonowanych w toku postępowania przez dane osoby m.in. świadków czy też oskarżonego) zastrzeżona jest dla wyłącznej kompetencji sądu.

Rozpoznając wniesioną apelację i odnosząc się do prezentowanej w apelacji tezy odnośnie naruszenia przez sąd rejonowy przepisów prawa materialnego tj. art. 1 § 2 i 3 kk, art. 3 kk w zw. z art. 53 § 1 i 2 kk, art. 21 § 1 kk, art. 25 § 4 kk, art. 29 kk, art. 115 § 2 kk zauważyć należy, iż skarżący we wniesionym środku odwoławczym wyrażając powyższe stanowisko czyni nadto uwagi co do dokonania przez sąd orzekający błędnych, zdaniem autora apelacji, ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie podczas gdy, co należy zaznaczyć, zarzut naruszenia prawa materialnego może zostać zasadnie sformułowany w sytuacji gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego sąd rejonowy wyrokując w sprawie zasadnie uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem w dniu 10 stycznia 2014 roku wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa z art. 229 § 1 kk, zaś zachowanie tego oskarżonego w okresie od 21 marca 2014 roku do 26 marca 2014 roku naruszało dyspozycje art. 238 kk. W sprawie tej brak jest także jakichkolwiek podstaw do uznania, iż zachowanie oskarżonego spełniało, jak zdaje się to sugerować skarżący, cechy działania podjętego w ramach kontratypu z art. 25 § 4 kpk. Niezasadnym jest ponadto pogląd, iż oskarżony dopuszczając się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę. Analizując powyższe zwrócić jednakże należy uwagę, iż samo naruszenie formalne przepisów prawa karnego nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej, albowiem dla uznania danego czynu za przestępstwo konieczne jest przy tym wykazanie, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu jest wyższym niż znikomy (art. 1 § 2 k). Dokonując natomiast

analizy przesłanek stopnia społecznej szkodliwości o których mowa w art. 115 § 2 kk odnośnie tych wymienionych powyżej czynów zasadnym jest zaś uznanie, iż czyn popełniony przez R. B. w dniu 10 stycznia 2014 roku nacechowany jest znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Zwrócić w tym miejscu należy między innymi uwagę na kwestię, iż przedstawiona wówczas przez wymienionego próba przekupstwa nie została bliżej skonkretyzowana, oskarżony nie określił dokładnie o jaką czynność mu chodzi, jakiej spodziewał się korzyści w przyszłości. Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie można nadto pominąć także wysokości kwoty przekazanych środków pieniężnych, była to mianowicie kwota 100 zł. Konsekwencją stwierdzenia znikomego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu stała się konieczność umorzenia w tym zakresie prowadzonego postępowania.

Dokonane przez sąd I instancji ustalenie, że oskarżony dopuścił się występku z art. 238 kk nie budzi zastrzeżeń. Zauważyć należy, iż zachowanie sprawcy tego przestępstwa polega na złożeniu zawiadomienia o niepopełnionym przestępstwie. W sprawie niniejszej nie jest zaś kwestionowane, iż oskarżony skierował pismo do Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu - a zatem organu powołanego do ścigania przestępstw – treść którego to pisma wskazywała, iż wymieniony posiada wiedzę, informacje dotyczące morderstwa, które miało rzekomo nastąpić poprzez zastrzelenie, wymieniony zaoferował się przy tym wskazać miejsce ukrycia zwłok. Informacje te, jak wynika z wskazanego pisma jego autor zamierzał przekazać jedynie funkcjonariuszom Centralnego Biura Śledczego. Odnotowania przy tym wymaga, iż oskarżony podczas rozmowy z funkcjonariuszem CBS stwierdził, iż w rzeczywistości zawiadomienie to nie zawiera prawdy a pismo z dnia 18.03.2014 roku, jak również zawarte w nim tezy miały jedynie jak wynika z wyjaśnień oskarżonego R. B. umożliwić wymienionemu spotkanie z funkcjonariuszami CBS i zainteresować te osoby sprawą prowadzoną przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy (co zostało także wskazane w piśmie wymienionego skierowanym do Komendy Wojewódzkiej Policji we W. (data wpływu 22.04.2014 roku). Czyn ten popełniony przez R. B. charakteryzował się stopniem społecznej szkodliwości, który jest wyższym niż znikomy. Analizując przedstawioną w apelacji argumentację - w której skarżący poddając w wątpliwość ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego czynu zdaje się zwracać uwagę jedynie na wskazywane przez siebie powody podjętego wówczas zachowania, jego czynu - zauważyć należy, iż motywacja sprawcy nie może być jedynym kryterium oceny stopnia społecznej szkodliwości, lecz ocena ta winna zostać dokonana, przeprowadzona kompleksowo i uwzględniać zaistniałe w sprawie poszczególne kwantyfikatory wymienione w art. 115 § 2 kk. Godzi się zaś w tym miejscu przypomnieć, iż przedmiotem ochrony czynu z art. 238 kk, którego popełnienie zarzucono oskarżonemu jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Nie sposób nadto w tym miejscu również nie zaznaczyć, iż oskarżony R. B. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony bezsprzecznie wiedział, iż informacje zawarte w tym piśmie nie są prawdziwe a opisywane tam zdarzenie nie miało miejsca, miał świadomość fałszywości tego zawiadomienia.

Z tych też wszystkich względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie w ten sposób, że uchylono orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie III dyspozycji a także rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I dyspozycji, a dotyczące skazania za występki z art. 229 § 1 kk i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk postępowanie przeciwko oskarżonemu o ten czyn umorzono zaliczając wydatki w tej części na rachunek Skarbu Państwa, w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Odnoszenie się do apelacji obrońcy oskarżonego jest zbędne wobec treści art. 457 § 2 kpk.

Na podstawie art. 29 ust.1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz.124 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U z 2015 r. poz. 1801) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z.F. G.z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 §1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa kierując się sytuacją majątkową oskarżonego.